

Tizenkilencedik fejezet

– Sose akartam, hogy megtudd, de ez valójában már nem számít. Egyenesen rám nézett, mielőtt rálóttam, és örökösen azt a szempárt látom az álmaimban. Kísért engem, és már nem bírom tovább.

Burke kihúzta a középső fiókot, és belenyúlt a fegyverért, ám még meg sem foghatta, amikor Dean dühösen elkiáltotta magát.

– Állj! Mi van veled, Burke? A nézőknek zokogniuk kellene érted. Na, állj fel! Majd megmutatom, hogy mit akarok látni.

Burke igencsak zavartnak tűnt, amikor felállt.

– Sajnálom, Dean, én sem tudom, mi a baj. Talán hiányzik belőlem a motiváció. Tudom, hogy Jody az ereje legvégéig jutott, de ez egyszerűen nem jön be nekem.

– Miért nem? Éveken keresztül együtt élt a bűntudatával, ami megtette a magáét. És alaposan felöntött a garatra. Mindössze azt kell eladnod, hogy részeg vagy és bűnös.

– Tudom. Már beszéltünk erről, és azt hittem, meg tudom csinálni, de... – Burke elhallgatott és nagyot sóhajtott. – Fáj a hátam, és egyszerűen úgy érzem, hogy képtelen vagyok megcsinálni.

Dean a többi színészre meresztette a szemét.

– Jól van. Megmutatom, hogy kell ezt csinálni.

– Köszönöm, Dean. – Burke a kamera mögé ment, és figyelte, ahogy Dean az asztal felé igyekszik.

Ám mielőtt odaért volna, a rendező megállt, és az operatőrhöz fordult.

– Hármas felvételt csinálj. Olyan érzésem van, hogy szükségünk lesz rá. Ahogy Burke-nek ma megy, lehet, hogy végteleníteni kell, és egész éjszaka vetíteni neki.

– Ez csúnya volt – súgta oda Hannah a húgának.

– De még mennyire. Deant nem fogják jelölni a filmszakma legkedvesebb fickójának – súgta vissza Michelle. – Ha lement a jelenet, majd elmesélem, mit mondott nekem ma reggel.

Hannah az anyja felé nézett, és látta, hogy De-lores ismét úgy kaszál, akár egy szélmalom. Már majdnem elindult felfelé a lépcsőn egy újabb adag krémsajtos falatkáért, amikor Andrea elkapta a karját.

– Majd én megyek – ajánlkozott. – Úgyis telefonálnom kell. Majd lehozom a tálcát, ha befejezték ezt a felvételt

– Részemről rendben.

Amint Andrea távozott, Hannah ismét a forgatásra koncentrált. Dean éppen egy pohár krémszódapezsgőt vett el az egyik pincérnőtől, majd amikor megfordult, hogy szembenézzen a kamerával, Hannah-nak leesett az álla. A férfi olyan üveges szemmel nézett, mintha órák óta erős italokat veldelt volna. A részegség illúzióját színesebbé tette, hogy bizonytalan léptekkel vágott keresztül a tömegen az antik partnerasztal felé, ahol Lynne ült.

A gondolataiba mélyedő Amy a mini meggyes túró-tortákra meredt, melyeket a pincérnő az íróasztalon hagyott egy tálcán, de Hannah tudta, hogy Lynne valójában nem látja a süteményeket, mert azt kellett felidéznie, ami apja öngyilkosságának estéjén történt.

– Na, ehhez mit szólsz, hugi? – kérdezte Dean kicsit imbolyogva, és az asztal sarkában kapaszkodott meg. – Nem bánod, ha leülök?

– Ó, Jody! Részeg vagy! Pontosan olyan részeg, mint amilyen apa volt, ahányszor csak koktélpártit

adott. – Lynne elhallgatott, mindkét kezével a fejét fogta, mintha így megakadályozhatná az előtölülő emlékeket. Tökéletes mozdulat volt, Hannah-nak nagyon tetszett.

– Arra az estére gondolsz, amikor megtette? – kérdezte a szavakat elnyelve Dean.

– Igen.

– Azon az éjszakán is berúgott, és tudod, mi történt olyankor, amikor részeg volt.

Hannah nézte, ahogy Lynne kecsesen megborzong. Arca csakugyan elsápadt, és könnyektől csillogott a szeme.

– Tudom, Jody, emlékszem.

– Nem hagyhattam, hogy újra megtörténjen, hugi. Semmiképp. Ezt megérted, igaz?

– Igen – felelte Lynne, és mélységesen szomorúnak látszott. – Jól van, Jody. Senkinek nem kell tudnia, hogy mi történt azon az...

– De én tudom! – szakította őt félbe Dean, és Hannah majdnem frászt kapott, mikor a rendező áthajolt az íróasztalon, olyan közel Lynne-hez, hogy megérinthesse őt.

– Én soha nem fogom elmondani – ígérte Lynne, s egy könnycsepp gördült le az arcán. – Megígérem, Jody. Soha nem mondom el egy léleknek sem.

– Sose akartam, hogy megtudd, de ez valójában már nem számít. Egyenesen rám nézett, mielőtt rálőttem, és örökösen azt a szempárt látom az álmaimban. Állandóan ez kísért, és már nem bírom tovább.

Dean kihúzta az íróasztalfiókot, és felkapta a fegyvert. Főlegyenesedett, és a fejéhez emelte a pisztolyt. Ekkor Lynne felsikoltott. Sikoltása túlharogta a koktélparti vidám vendégeinek nevetését és a zenét. Az égvilágon senki nem reagált rá.

– Ne! – Lynne határozottan pánikba esett. – Szeretlek, Jody. Ne tedd ezt velem!

– Ezt nem veled teszem, hugi. Önmagamért teszem.

Amint kimondta ezt a mondatot, Dean megcélozta a halántékát, és meghúzta a ravaszt. Abban

a pillanatban, amint az ütőszeg előrelendült, hangos robbanás hallatszott. A fülsiketítő robaj után jó néhány statiszta sikoltozni kezdett, Hannah pedig csak meredten nézett, alig tudta elhinni, amit lát. Dean Lawrence, a hollywoodi Rosszfiú Rendező ott feküdt arccal egy tálca mini meggyes túrórtortában, két lába az asztal oldalának ütődött, kezei ernyedten himbálóztak az oldalánál. Hannah-ban egy pillanatnyi kétséget sem hagyott, hogy Dean Lawrence ugyanazt a sorsot szenvedte el, mint a figura, akit eljátszott. A filmbeli álöngyilkosság nagyon is valószínűsággá vált. Az üres, ütőszeg nélküli revolver elsült.